

Copyright © 1999 Sandra Brown Management, Ltd.
Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvains Agency, Inc.
și Prava I Prevodi.

Traducere din limba engleză
Ediție publicată pentru prima dată
în SUA de Warner Books, Inc., New York.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Dovada perfectă
Sandra Brown

Copyright © 2017 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabi Trășculescu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Dovada perfectă / Sandra Brown;
trad.: Olga Popescu - București: Lira, 2017

ISBN 978-606-33-2332-4

I. Popescu, Olga (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Dovada perfectă

Traducere din limba engleză
Olga Popescu

prolog

Un țipăt sfășie liniștea de pe coridorul hotelului, întreruptă doar de torsul aparatului de aer condiționat.

Cu numai câteva secunde în urmă, camerista, care nici nu apucase să intre bine în apartament, țâșni imediat pe ușă afară poticnindu-se, începu să țipe după ajutor și să bată cu disperare în ușile celorlalte camere, plângând în hohote. Știa că, mai târziu, directorul avea să-i reproșeze reacția isterică, dar în momentul acela chiar nu se putea stăpâni.

Din nefericire, aproape nimeni nu se afla în cameră la acea oră a după-amiezii. Majoritatea turiștilor ieșiseră pentru a se bucura de frumusețile unice ale districtului istoric Charleston. În cele din urmă, femeia reuși să-l trezească pe unul dintre oaspeții hotelului, un bărbat din Michigan, care, neobișnuit cu toropeala de afară, se întorsese în camera lui pentru a trage un pui de somn.

Deși trezit brusc și încă năuc de somn, el stabili pe dată că panica în care intrase camerista nu se putea datora decât unei catastrofe majore. Înainte de a găsi vreun înțeles în cuvintele bolborosite de aceasta, el dădu telefon la recepție și alertă personalul hotelului cu privire la o situație de urgență ivită la ultimul etaj.

La solicitarea conducerii hotelului răspunseră cu promptitudine doi polițiști din Charleston, care cuprindeau în traseul lor de patrulare și recent inauguratul complex Charles Towne Plaza. Un gardian foarte agitat îi conduse la penthouse, în care camerista intrase ca să pregătească paturile, dar constatase că nu mai era nevoie, deoarece ocupantul zăcea întins pe jos. Era mort.

Ofițerul de poliție îngenunche lângă cadavru.

- Dumnezeule... pare a fi...

- Chiar el e, spuse partenerul lui, la fel de stupefiat.

Chestia asta o să facă multe valuri. Stai să vezi...

capitolul 1

Bărbatul o remarcă imediat ce intră în pavilion.

Chiar și în mulțimea aceea de femei purtând, în general, toalete lejere de vară, ea era o adevărată apariție. În mod surprinzător, venise singură!

Se opri pentru a arunca o privire în jur, mai întâi spre estrada pe care cânta orchestra, apoi spre ringul de dans, pentru ca, în final, să studieze „aranjamentul” haotic de mese și scaune din jur. Zărind o masă liberă, femeia se îndreptă spre ea și se așeză.

Pavilionul, rotund, avea un diametru de vreo douăzeci și șapte de metri. Deși era o construcție deschisă, fără pereți, cu un acoperiș conic, decorat cu șiraguri de becuțe luminoase de Crăciun, locul reținea zgomotele în interior. Domnea acolo o gălăgie incredibil de mare.

Lipsa de talent muzical a orchestrei era compensată de volumul exagerat al instrumentelor, ca și cum decibelii ar fi putut acoperi notele greșite. Fie că loveau în clape, fie că ciupeau corzile chitarelor, instrumentiștii păreau că scot cu forța notele. Barba împletită a celui care cânta la armonică sălta la fiecare mișcare bruscă a capului său. Violonistul își plimba cu energie arcușul peste corzi, țopăind atât de vioi, încât, de sub pantalonii, i se vedeau cizmele galbene de cowboy. Toboșarul își dădea senzația că n-a învățat decât o cadență, pe care o interpreta însă cu vigoare, mișcându-și întregul trup în ritmul respectiv.

Mulțimea adunată în pavilion nu părea deranjată de notele discordante ale orchestrei. De fapt, nici pe Hammond Cross nu-l deranjau. Din contră, în mod straniu, zarva acestui bălci regional i se părea oarecum liniștitoare. Asculta cu atenție fiecare zgomot în parte: țipele ce răsunau în mijlocul parcului, chiuiturile scoase

de adolescenții gălăgioși în momentul în care scaunele lor ajungeau în cel mai înalt punct al roții Ferris, plânsetele bebelușilor obosiți, clopoțeli, fluierale, strigătele și râsetele tipice unei serbări câmpenești.

Nu avusese de gând să participe la acel bălci. Deși organizatorii probabil că se preocupaseră să-i facă ceva publicitate în ziarul local și la televiziune, Hammond aflase de el cu totul întâmplător, cu vreo jumătate de oră înainte de a intra în Charleston. Nu avea niciodată să afle ce îl determinase să se oprească. Nu se număra printre amatorii de serbări câmpenești. Părinții lui nu-l duseseră niciodată la vreuna, evitând orice gen de distracții publice. Lumea care se strângea, de obicei, în astfel de ocazii nu era pe placul lor.

În mod normal, Hammond ar fi ocolit bălciul. Nu pentru că era un snob, ci fiindcă, muncind prea mult, devenise foarte selectiv când venea vorba de programarea timpului liber. O partidă de golf, două ore de pescuit, un film, o cină liniștită într-un local elegant, da, dar o serbare câmpenească? În mod sigur, așa ceva n-avea să ocupe primul loc pe lista preferințelor lui.

Totuși, în această după-amiază se simțise atras de aglomerația și de gălăgie. Dacă s-ar fi izolat, n-ar fi făcut altceva decât să se gândească la problemele pe care le avea. Ar fi fost năpădit de gânduri negre, și cine avea nevoie de așa ceva tocmai acum, într-unul din ultimele weekenduri de vară?

Așadar, atunci când fusese obligat să încetinească din cauza blocajului de pe șosea, se hotărâse să meargă pe urmele automobilelor și camionetelor care înaintau, centimetru cu centimetru, spre parcare improvizată – în realitate, o simplă pășune, transformată în loc de parcare de un fermier cu inițiativă.

După ce-i plătise doi dolari tânărului care strângea banii cuveniți fermierului, avusese suficient noroc să găsească un loc de parcare umbros, aflat sub un copac. Înainte de a coborî, își dăduse jos haina și cravata și își suflase mânecile cămășii. Făcând cu grijă un adevărat

slalom printre grămezile de balegă, se gândi că în loc de pantalonii eleganți și pantofi nu i-ar fi stricat o pereche de jeansi și niște cizme. Oricum, începea deja să simtă cum dispoziția i se schimbă în bine. Nimeni de prin zonă nu-l cunoștea. Dacă nu voia să vorbească, nu era obligat s-o facă. Nu era nevoit să participe la nici o întâlnire și nu trebuia să dea telefoane pentru a răspunde mesajelor lăsate. Aici, nu era om de afaceri și nici colegul sau fiul cuiva. Drept urmare, simți că toată tensiunea nervoasă și povara responsabilităților de dinainte dispărea. Sentimentul de libertate i se păru amețitor.

Terenul alocat organizării bălciului fusese împrejmuțit cu o funie din plastic, de care atârnavă o mulțime de stegulețe multicolore, nemișcate în aerul fierbinte. Atmosfera densă era încărcată de aromele tari ale mâncărilor. De la distanță, muzica nu suna chiar atât de rău. Hammond se bucură că-i venise ideea să se oprească acolo. Avusese nevoie de această... izolare.

Pentru că, în ciuda mulțimii de oameni care se scurgea ca un șuvoi pe lângă poarta turnantă, el se simțea izolat în adevăratul sens al cuvântului. Prefera să se lase absorbit de această masă gălăgioasă decât să petreacă o seară solitară în căbănuța lui, așa cum plănuise când pornise spre Charleston.

Orchestra interpretase două cântece de când își făcuse apariția șatena; aceasta se așezase în fața lui, exact în capătul opus al pavilionului. Hammond continuase s-o privească, făcând tot felul de presupuneri în privința ei. Cea mai plauzibilă era că femeia aștepta pe cineva – probabil că pe soțul ei și, normal, pe copiii lor. Hammond se gândi că părea mai tânără decât el. Să fi avut vreo treizeci de ani și un pic. Cam de vârsta membrilor grupurilor de *carpool*¹. Sau a mamei de puști aparținând organizațiilor de cercetași. Sau a reprezentantelor

¹ Asociație locală de automobilism care se angajează, prin rotație, să-i ducă pe ceilalți membri cu mașina într-un anumit loc; de exemplu, mamele care îi duc pe rând la școală pe toți copiii femeilor din asociație. (n.tr.)

asociațiilor părinți-profesori. Sau a casnicilor pe care nu le preocupă decât vaccinurile antidifteric și antitetanos, tratamentele de corectare ale danturilor neregulate și spălarea impecabilă a rufelor, pentru ca albul să fie cât mai alb, iar culorile cât mai vii. Toate cunoștințele pe care le deținea Hammond despre acest gen de femei proveneau din reclamele de televiziune, dar, oricum, putea susține că șatena din fața lui făcea parte din tabloul social general pe care și-l conturase în minte.

Numai că era cam prea... prea... bățătoare la ochi.

Nu părea a fi o tânără mamă bucurasă de scurtul răgaz oferit de soțul ei, care se dusese singur cu copiii la carusel. Îi lipsea aerul distant, competent, al soțiilor cunoscuților lui – soții care erau membre ale unor organizații locale, care își dădeau întâlniri prin restaurante pentru a mânca cine știe ce tip de salată de crudități și organizau petreceri pentru asociații bărbaților lor, care jucau golf sau tenis la club o dată sau de două ori pe săptămână, în pauza pe care o aveau între ora de gimnastică aerobică și cercul de studiere a Bibliei.

Oricum, nu avea corpul unei femei care născuse doi sau trei copii, ci o siluetă athletică. Picioarele ce îi ieșeau la iveală de sub fusta scurtă pe care o purta erau musculoase, zvelte, bronzate. Niște picioare frumoase... Ba nu, *grozave*! Era încălțată cu niște sandale cu tocuri joase, iar bluza fără mâneci cu care era îmbrăcată avea un guler răsfrânt. Își dăduse jos vesta tricotată, asortată la culoare, legată lejer la gât cu un șnuruleț trecut pe sub gulerul bluzei. Ținuta șic fusese o alegere isteată, făcând-o să iasă în evidență printre celelalte femei care purtau, în mare parte, pantaloni scurți și pantofi sport din pânză.

În poșeta pe care și-o așezase pe masă n-ar fi încăput decât o legătură de chei, o batistută și, eventual, un ruj. O asemenea poșetă n-ar fi fost niciodată suficient de încăpătoare pentru o tânără mamă obligată să care după ea o sticlă cu apă, un pachet de batiste de hârtie, niște gustări sănătoase și suficiente alte provizii necesare

pentru a supraviețui timp de câteva zile în sălbăticie, în situații de urgență.

Hammond avea o minte analitică. Deducția logică era punctul lui forte. Astfel, cu o acuratețe de care nu se îndoia, trase concluzia că era puțin probabil ca femeia aceea să fie mamă.

Asta nu însemna că nu era măritată sau că nu era implicată într-o relație cu un anumit bărbat, pe care îl aștepta să sosească dintr-o clipă într-alta. La fel de bine putea să fie o femeie devotată carierei sale. Dacă era o reprezentantă de seamă, influentă, a afaceriștilor locali? Ori o antreprenoare plină de succes. Ori o directoare extrem de inteligentă. Ori o agentă de bursă. Ori o funcționară bancară...

Sorbind din berea care începuse să se încălzească din cauza arșitei de afară, Hammond continuă s-o studieze pe străină cu mult interes.

Brusc, își dădu seama că femeia reacționează, ținându-l la rândul ei cu privirea. Fără să vrea, el tresări, probabil din cauza jenei de a fi fost surprins holbându-se la ea. Cu toate acestea, continuă s-o privească. În ciuda dansatorilor care treceau printre ei, blocându-le intermitent contactul vizual, amândoi susținură cu îndrăzneală privirea celuilalt, preț de câteva secunde.

Femeia își întoarse prima capul în altă parte, cu o mișcare bruscă, de parcă i-ar fi fost rușine de faptul că îl ochise tocmai pe el din toată mulțimea aceea. Hammond, în schimb, enervat că acest scurt contact vizual îl determinase să reacționeze într-un mod imatur, se ridică de pe scaun, eliberând masa în favoarea a două cupluri care se învârtteau de ceva vreme prin preajmă, în căutare de locuri libere. Încet, el se strecură prin mulțime, alegând o traiectorie nu tocmai directă pentru a ajunge la barul amenajat chiar în ziua deschiderii bălciului, pentru dansatorii însetați.

Barul părea a fi unul dintre locurile preferate de participanți. Mai multe rânduri de oameni stăteau în picioare în fața teighelei lungi, aproape călare unul peste

altul. Majoritatea dintre ei erau militari aparținând diferitelor baze din zonă. Chiar dacă nu purtau uniformă, îi puteai identifica ușor după părul tuns scurt. Toți beau, trăgeau cu coada ochiului la fete, își evaluau șansele de reușită, făceau pariuri, încercând să ghicească cine vor fi norocoșii care se vor alege cu o parteneră.

Barmanii se străduiau să servească berea cât mai repede, însă nu mai făceau față solicitărilor. Hammond încercă de câteva ori să atragă atenția unuia dintre ei, dar, fiindcă nu reuși, renunță. Băuse deja o bere, așa că pe a doua o putea comanda mai târziu, când aglomerația va mai scădea.

Simțindu-se mai sigur pe el acum, că nu mai stătea singur la masă, aruncă o privire spre locul unde se afla șatena. Buna dispoziție îl părăsi imediat. Cele trei scaune libere de la masa ei erau acum ocupate de trei bărbați. Umerii largi ai unuia dintre ei acopereau chipul femeii, astfel încât Hammond nu putea s-o vadă. Cei trei nu purtau uniformă, dar, judecând după tunsoarea lor sobră și după aroganța, păreau a fi marinari.

Se simți dezamăgit, dar deloc surprins. La cum arăta femeia aceea, era puțin probabil că avea să-și petreacă singură o seară de sâmbătă. Mai mult ca sigur că păstrase distanța tocmai pentru că așteptase să sosească momentul întâlnirii stabilite cu cei trei bărbați.

Oricum, și dacă nu și-ar fi stabilit nici o întâlnire, tot n-ar fi fost lipsită prea multă vreme de companie. O tipă ca ea nu putea rămâne singură. Militarii necăsătoriți, care dispuneau doar de o permisie de două zile, în weekend, erau, din punctul de vedere al instinctelor, asemenea unor rechini. Părăseau unitatea militară având în minte un singur scop: să-și găsească o parteneră de sex pentru noaptea respectivă. Or șatena le-ar fi atras atenția chiar fără să facă vreun efort.

Evident, în ceea ce-l privea, Hammond nu se gândise s-o agațe. La vârsta lui nu mai era cazul să se țină de astfel de prostii. Nu s-ar fi coborât la mentalitatea unui golan, și, în plus, nici n-ar fi fost corect, nu-i așa?

Nu era legat de nici o femeie, dar nici nelegat nu se putea spune că era.

Pe nepusă masă, șatena se ridică de pe scaun, își luă vesta, își atarnă de umăr cureaua poșetei și se întoarse, hotărâtă să plece. Instantaneu, cei trei bărbați care stătușeră la masă împreună cu ea săriră în picioare, înghețându-o între ei. Unul, al cărui chip părea a fi cioplit în piatră, o cuprinse cu brațul pe după umeri și își înclină capul spre fața ei. Hammond îi urmări mișcarea buzelor și observă că vorbele rostite de acesta stârniră hohote de râs zgomotoase din partea camarazilor lui.

Șatena însă nu le consideră defel amuzante. Capul ei se întoarse brusc în direcția opusă celei în care se afla bărbatul care îi vorbise. Hammond avu impresia că femeia căuta o cale de evadare din situația stânjenitoare în care se afla, fără să provoace o scenă. Ea îl apucă pe militar de mână, pentru a-i îndepărta brațul de pe umerii ei, iar apoi, aruncându-i un zâmbet crispat, îi spuse ceva. O clipă mai târziu, încercă din nou să se îndepărteze.

Pentru a nu ceda în fața sexului slab și, probabil, ca să nu se facă de râs în fața amicilor săi, cel respins cu atâta dispreț porni pe urmele ei. Hammond reacționează în momentul în care marinarul o apucă de braț, răsucind-o cu fața spre el.

Mai târziu, nu avea să-și amintească felul în care traversase ringul de dans, dar bănuia că îmbrâncise perechile care se legănau în acele momente pe ritmurile lente ale unui blues, deoarece, peste câteva secunde, se trezi flancat de doi dintre cei trei marinari musculoși și, împingându-l într-o parte pe cel insistent, se auzi spunând, spre surprinderea lui:

- Îmi pare rău, dragă. Am dat nas în nas cu Norm Blanchard. Doar știi cât poate trâncăni pungașul ăla. Auzi? Orchestra a început să cânte melodia noastră preferată.

Apoi, luând-o de talie pe șatena, o trase spre ringul de dans.

- Ai înțeles care sunt ordinele?

- Da, domnule detectiv. Nimeni nu intră, nimeni nu iese. Am sigilat toate ușile.

- Nici o persoană nu face excepție.

- Da, domnule.

După ce fu sigur că ordinele i-au fost înțelese, detectivul Rory Smilow îl salută cu o înclinare a capului pe ofițerul îmbrăcat în uniformă și intră în hotelul Charles Towne Plaza. Scara de pe hol se bucurase de aprecieri în mai multe reviste de design, în care se afirmase că reprezenta un adevărat succes arhitectonic. Mai mult decât atât, scara devenise un simbol pentru proaspăt inauguratul complex, constituind oarecum „amprenta lui personală”, trăsătura fundamentală a clădirii. Dorind parcă să amintească de ospitalitatea sudiștilor, arhitectul proiectase două șiruri de trepte largi care porneau din holul de la parter, separându-se încă de la bază, și urcau ca niște brațe ce păreau că îmbrățișează frumosul candelabru din cristal, pentru a se contopi apoi treptat cu galeria aflată cu doisprezece metri mai sus.

Atât în hol, cât și în galeria considerată, mai degrabă, nivelul doi al holului, mișuna o puzderie de lume: polițiști, oaspeți ai hotelului, angajați. Aflaseră deja cu toții că la etajul cinci se comisese, după toate aparențele, o crimă. Nici un alt eveniment n-ar fi putut crea o asemenea atmosferă expectativă, își zise Smilow în timp ce privea în jur la turiștii transpirați, arși de soare, cu aparatele de fotografiat atârinate de gât. Aceștia puneau întrebări oricărei persoane cu autoritate, vorbeau între ei, emiteau o serie întreagă de ipoteze referitoare la identitatea victimei și la mobilul crimei.

Costumul croit impecabil și cămașa franțuzească de calitate îl făceau pe Smilow să iasă în evidență; în ciuda căldurii îngrozitoare de afară, veșmintele lui păreau impecabile. Într-un moment de enervare, un subaltern de-al lui întrebase, în șoaptă, dacă Smilow transpiră vreodată. „Nu, să fiu al naibii”, îi răspunsese un alt polițist. „Doar se știe că extraterestrii nu au glande sudoripare.”

Smilow se îndreptă cu hotărâre spre șirul de lifuri. Probabil că polițistul cu care discutasese la intrare îi anunțase sosirea, deoarece într-unul dintre lifuri se afla deja un ofițer, care ținea ușa deschisă, așteptându-l să urce. Smilow păși înăuntru fără a-i mulțumi pentru amabilitate.

- O văcsuire, domnule Smilow?

Smilow întoarse capul spre omul care i se adresase.

- Oh, da, Smitty. Mulțumesc.

Lustragiul Smitty, căruia lumea nu-i cunoștea decât prenumele, avea, pentru clienții săi, trei scaune, amplasate într-o nișă din holul hotelului. O vreme, omul fusese o adevărată „anexă” a unui alt hotel, tot din centrul orașului. Nu de mult însă, hotărâse să se mute la Charles Towne Plaza. Toată clientela îl urmase. Primea bacșișuri grase chiar și de la turiști, deoarece informațiile oferite de el erau mai prețioase decât cele pe care le putea furniza personalul hotelului. Știa absolut totul despre Charleston, îți putea spune ce să faci, unde să mergi și încotro să te îndrepti pentru a găsi ceea ce cauți.

Rory Smilow era unul dintre clienții obișnuiți ai lui Smitty. În mod normal, s-ar fi oprit pentru a schimba cu el câteva vorbe de duh, dar acum, grăbindu-se, nu voia sub nici o formă să fie reținut.

- Ne vedem mai târziu, Smitty, îi spuse exact înainte ca ușile liftului să se închidă.

Urcă până la ultimul etaj al clădirii fără să discute cu polițistul îmbrăcat în uniformă care ținuse liftul în așteptare pentru el. Nu obișnuia să întrețină relații amicale cu colegii lui. Nici măcar cu ofițerii care îi erau egali în grad, ca să nu mai vorbim de cei de rang inferior. Se lansa numai în conversații legate de cazurile la care lucra. Acei angajați ai departamentului care îndrăzniseră să abordeze subiecte din categoria „bârfelor” sau a „pălăvrăgelilor” descoperiseră foarte repede că încercările lor erau zadarnice. Comportamentul lui Smilow îi descurajase total. Până și aspectul lui, extrem de spilcuit,

te descumpănea, ținându-te la distanță ca un gard din sârmă ghimpată.

Când ajunseră la etajul al cincilea, imediat ce ușile liftului se deschiseră, Smilow simți că intră în stare de alertă. Așa i se întâmpla de fiecare dată. Investigase ne-numărate crime. Unele dintre ele, total neinteresante, fuseseră comise de niște amatori în domeniu, însă altele se dovediseră de un sadism ieșit din comun. De asemenea, unele puteau fi uitate cu ușurință, investigarea lor urmând o cale bătătorită, în timp ce altele aveau să-i rămână întipărite în memorie toată viața, fie din cauza imaginației de care dăduse dovadă asasinul, fie din cauza împrejurărilor ciudate în care fusese descoperit cadavru, fie din cauza ciudatei metode de execuție, a tipului de armă folosit, a vârstei sau a situației materiale a victimei.

Indiferent de crimă, când venea pentru prima dată la fața locului, adrenalina începea să-i pompeze în vene. Nu îi era rușine însă de asta. Se născuse să practice această meserie și își iubea munca.

Când coborî din lift, conversația dintre detectivii de pe coridor, toți îmbrăcați în haine civile, se stinse. Respectuoși – sau temători – ei îi făcură loc să treacă. Smilow se îndreptă spre ușa deschisă a apartamentului unde murise un bărbat, în cursul zilei respective.

Memoră numărul înscris pe ușă, apoi își aruncă o privire înăuntru. Constată cu satisfacție că în apartament se aflau toți cei șapte ofițeri de la Secția de cercetare a locului crimei și că se pusese deja pe treabă, fiecare știind cu exactitate ce avea de făcut. Mulțumit de meticulozitatea lor, se întoarse la cei trei detectivi trimiși de Divizia de investigație criminalistică. Unul dintre ei se grăbi să-și stingă țigara într-o scrumieră cu picior de pe coridor. Smilow îl țintui cu o privire fixă, glacială.

– Sper că nisipul ăla nu conține vreo probă crucială, Collins.

Detectivul își vârî mâinile în buzunare, ca un copil prins că nu s-a spălat pe mâini după ce a folosit toaleta.

– Ascultați-mă, spuse Smilow, adresându-se întregului grup. Nu ridică niciodată vocea, pentru că nu avea nevoie s-o facă. N-o să accept nici un fel de greșeală. Dacă, din neglijență, contaminați scena crimei, dacă încălcați cât de puțin procedura regulamentară, dacă omiteți vreo probă, oricât de ne semnificativă, sau o compromiteți, vinovatul se va alege cu fundul tăbăcit zdravăn. Eu îl voi tăbăci. Personal.

Urmă o pauză, timp în care Smilow se uită cu atenție la fiecare detectiv în parte. Apoi, adăugă:

– Bine, hai să ne apucăm de treabă.

Intrând în apartament, fiecare își puse o pereche de mănuși din plastic. Toți aveau sarcini precise, de care se apucară imediat, pășind cu grijă, fără să atingă altceva în afară de obiectele pe care era strict necesar să le cerceteze.

Smilow se apropie de cei doi ofițeri care ajunseseră primii la locul faptei. Fără nici un preambul, îi întrebă:

– Ați pus mâna pe cadavru?

– Nu, domnule.

– Dar altceva ați atins?

– Nu, domnule.

– Nici clanța?

– Ușa era deschisă când am sosit aici. Camerista care l-a descoperit a lăsat-o deschisă. E posibil ca tipul de la paza hotelului s-o fi atins. L-am întrebat, dar deși a răspuns că nu... Lăsându-și fraza neterminată, ofițerul ridică din umeri.

– Telefonul? întrebă Smilow.

– Nu, domnule. Mi-am folosit celularul. Dar revin la tipul de la pază. El s-ar putea să-l fi utilizat înainte de venirea noastră.

– Până acum cu cine ați discutat?

– Doar cu el.

– Și ce v-a spus?

– Că o cameristă a descoperit cadavru, răspunse ofițerul arătând spre corpul neînsuflețit, exact în poziția asta: cu fața în jos. Are două răni provocate prin împușcare, în spate, sub omoplatul stâng.